

Forbrug, baade Staten og Kommunerne satte i Værk. Det ene greb ind i det andet. Men denne store Inflation virkede ogsaa paa Importen. Det store Forbrug medførte, at der blev Trang til mange af de Artikler, vi ikke selv producerer, og det bevirkede, at vor Handelsomsætning, som paa et vist Tidspunkt var meget god i balancemæssig Henseende, særlig i de Aar, hvor vi, om jeg saa maa sige, udførte af vor Formue, vore Beholdninger, fik det modsatte Udslag, da vi kom længere frem. Naar man har fæstet sig i den Betragtning, at de senere Aars alt for store Import og den Forskydning, der derigennem er sket i Betalingsbalancen, er Skyld i, at Kurserne paa dansk og fremmed Mønt er kommet i et saa ulige Forhold, kommer man ogsaa til den Overbevisning, at en af de Ting, der skal gøres — det kan naturligvis ikke gøre alt — for at bringe den danske Valuta op igen, er at skabe en bedre Handelsbalance, at formindske Importen, særlig den Import, som ikke er nødvendig. Det har jo ogsaa været fremhævet tidligere, at det, det først og fremmest gjaldt om, var at skaffe Balance paa saavel Statens som Kommunerens Budgetter, og dette er sikkert ogsaa en meget god Foranstaltning, i det hele taget at bringe Forbruget ned. Men det forslaar ikke, og det bringer heller ikke det private Forbrug ned. Saa er der fra anden Side fremhævet, at det gjaldt om at søge at rette den nuværende daarlige Handelsbalance ved, at vi producerede mere her i Landet. Men der er jo en Grænse for, hvad der i den Henseende kan naas. Der er en Grænse for, hvad Landets Hovederhverv, Landbruget, kan frembringe; der frembringes sikkert alt det, man for Tiden evner at frembringe, og udføres saa meget, som man er i Stand til. Og med Hensyn til at frembringe mere paa Industriens Omraade støder man paa forskellige Mure, ikke mindst paa den i vide Kredse anerkendte Doktrin, at Arbejdstiden ikke maa udstrækkes over de 8 Timer. Derved er det begrænset, hvad der kan fremstilles mere i vort Land. Der bliver derfor efter vor Formening ikke andet Middel tilbage til at bringe den rette Handelsbalance til Stede end at formindske Indførselen, og dette kan ske dels ved Importregulering — men det er jo almindelig anerkendt, at det er en meget vanskelig og farlig Vej —, dels ved, at der skabes Fordyrelse af de Varer, der er Tale om at indføre, og særlig da af de Varer, som man kan undvære.

Det har været vort Partis Stilling under hele denne Sags Behandling i Løbet af det sidste Aar, at vi særlig har fæstet

vor Opmærksomhed paa dette Punkt, og det saa meget mere, som man synes fra andre Sider at have ignoreret netop dette. Da den forrige Regering fremsatte sine Valutaforslag, havde vi omtrent samtidig eller maaske lidt før fremsat vort Forslag om en Guldteold, en Hævelse af Toldsatserne efter den forholdsmæssige Værdi, Pengene havde i Øjeblikket. Dette vandt ikke Tilslutning den Gang. Da vi kom ind i Sommersamlingen, og den nuværende Regering fremsatte sine Valutaforslag, stillede vi i Udvalget et Forslag om en Valutaafgift paa 100 pCt., dog saaledes, at den ikke skulde paalægges alle toldpligtige Varer, men at det Valutaraad, der skulde nedsættes, kunde gøre Indstilling til Regeringen om, paa hvilke Artikler den skulde lægges. Det er derfor urigtigt, naar der er sagt, at vi har villet en stor Fordyrelse af alle Ting. Nej, vi har vist os forhandlingsvillige paa ethvert Punkt, hvilket ogsaa fremgaar af den Betænkning, vi skrev. Selve Forslagene kom jo ikke til Behandling i Tinget, da de ikke mødte Tilslutning fra anden Side, men i den Betænkning, vi skrev, refererede vi Forslagene saa at sige fuldstændigt, og vi udtalte tillige, at vi paa andre Punkter var villige til Forhandling. Ved den Behandling, der nu har fundet Sted i det andet høje Ting, har de Medlemmer af vort Parti, som har været Medlemmer af Udvalget, fremsat et nyt Forslag om, at det Valutaraad, man tænker sig nedsat, skulde kunne stille Forslag om, at der fastsættes en Valutaafgift af 50 pCt. paa alle toldpligtige Varer, dog at Valutaraadet skulde kunne gøre Forslag om enten at forhøje eller nedsætte denne Procent.

Jeg vil gerne med disse Bemærkninger slaa fast, at vort Parti har været forhandlingsvilligt under hele Sagens Behandling, fordi det er vort Parti meget om at gøre, at denne Sag kunde bringes til en heldig Løsning, da vi tillægger den saa overordentlig stor Betydning for vort Folk. Vil man føre denne Sag til en heldig Løsning, vil man naa Maalet, maa man jo ogsaa ville Midlerne.

Fra anden Side har der været stillet Forslag dels om en direkte Beskatning, dels om Laan. Jeg vil ikke undlade at udtale, at med Hensyn til det sidste er vi meget betænkelige. Man kunde risikere, at nye Laan kun blev en ny fremtidig Byrde for Landet, at de fremkaldte en ny Inflation, og at Laanene blev anvendt paa en uheldig Maade. Hvis man skal gaa til at gennemføre det Laan, som der nu stilles Forslag om, gælder det jo ogsaa om, at der træffes de